



‘Tijd is vis’

Het hengelsportmagazine **Vis tv** heeft dit jaar haar dertigste seizoen afgerond. Sinds 2024 wordt het presentatieteam versterkt door visinfluencer en viervoudig wereldkampioen zoetwatervissen voor dames **Anja Groot**. Tijdens een duoviswedstrijd vertelt ze over dobbervissen, frequentie, ritme, lijndikte, concentratie en afzien. ‘Je moet een beetje denken als een vis.’

DOOR HANS VAN WETERING • FOTOGRAFIE JEAN CHARLES COUNET

‘**P**LEK 5, dat is niet wat je wil.’ Het is even voor acht uur, een ijzig koude zondagochtend in november. Aan het Noordhollandsch Kanaal, even buiten Amsterdam, maken **Anja Groot** en haar vriend **Sjors Milden** zich op voor een duoviswedstrijd. Ze hebben zojuist geloot waar ze moeten zitten aan het kanaal.

‘Zie het als een straat met aan het begin en het einde een snackbar, en ook nog eentje in het midden. Die in het midden heeft altijd minder klandizie. Zo is het met vissen ook.’

Plek 5 – dat is dus precies in het midden. Groot (Amsterdam, 1988) is viervoudig wereldkampioen zoetwatervissen voor dames. Ze is een grote naam in haar sport, de ‘madonna van de viswereld’ wordt ze wel genoemd. En wat ze ook is: visinfluencer. Haar YouTube-kanaal heeft meer dan 10.000 abonnees en sommige filmpjes zijn wel 50.000 keer bekeken. Sportvissen is populairder dan ooit. 1,7 miljoen mensen gooien wel eens een hengeltje uit, de Sportvisunie is met 740.000 leden de een-na-grootste sportbond van het land. Een belangrijke verklaring voor de populariteit zou zijn: vissen is even weg van het scherm, even de natuur in – het is de ultieme mindfulnessbeleving. En dan is er nog iets: vissen is mediageniek. Het RTL 7-programma *Vis tv*, waaraan Groot meewerkt, wordt uitgezonden op de vroege zondagochtend en trekt zo’n 250.000 kijkers per aflevering. Ook op sociale media slaat vissen aan. ‘Mensen mailen

dat ze door mijn filmpjes hun hobby weer hebben opgepakt. Veel meisjes ook. Ja, misschien heb ik het damesvissen wel een beetje op de kaart gezet.’ Want het aantal mensen met een visvergunning groeit en het aantal vrouwen dat vist groeit in verhouding nog veel sneller.

Mediacircus

Het visgerei wordt klaargezet, meerdere hengels, visdozen vol tuigjes (een haakje met lijn, lood en een dobber), een viskist (waarop ze zitten) en de daaraan bevestigde tafel, het ‘visplateau’, met daarop het aas.

En er wordt nog iets anders klaargezet, want vandaag staan er opnames voor Groots visvlog op het programma. **Sven Boon** (‘uit België’) bedient de camera en heeft allerlei apparatuur meegenomen. Alles wordt vastgelegd. Er zit zelfs een cameraatje op het schepnet. Het is een heel mediacircus, en dan loopt de gids er ook nog doorheen, met een interviewer die voortdurend vragen stelt en met fotograaf

Anja Groot ‘Vissen met alleen een haakje en aas is als vissen naar een speld in een hooiberg’

Jean Charles Counet op zoek naar een perfect shot.

‘Ja, klaar,’ zegt cameraman Boon. ‘We kunnen beginnen.’

Milden roert met zijn handen in een emmer. Boon filmt van dichtbij. ‘En wat doe je nu, Sjors?’ ‘Even met de hand mengen, twee kilootjes lokvoer, gewone aarde, en pieren. Die knippen we zo dadelijk helemaal tot snot. Dat mengen we er doorheen, voor de bijcupmix.’ Bijcuppen: de mix wordt tot bollen gekneet en vervolgens in het water gedropt (gecupt), daar waar ze de dobber uitgooien. Groot: ‘Vissen met alleen een haakje en aas is als vissen naar een speld in een hooiberg. Dus je probeert die vissen aan te lokken, met allerlei lekkere aasstukjes, zoals wormen en maden.’ Groot trekt een visbroek aan over haar twee thermobroeken en een extra jas, tussen de sokken komen plakkers die warmte afgeven. Alleen de handen blijven onbedekt, dat kan niet anders, die zijn voortdurend in de weer, wormpjes aan haakjes friemelen, haakjes verwijderen. Dan klinkt een toeter. De wedstrijd begint. Groot en Milden werpen uit. De dobbers dansen in het water. Milden heeft bijna gelijk beet, een voorntje. ‘Ha, we zijn van de nul af.’

Motoriek

Spinnen en zeevissen mogen bij menigeen dan misschien in hoger aanzien staan, maar Anja Groot zweert bij dobbervissen: ►

Sjors Milden en Anja Groot
aan het Noordhollandsch Kanaal



vissen met de ‘vaste stok’, vandaag een carbonhengel van bijna elf meter. ‘De waterkant, een vaste stok en een dobber, en dan wachten tot hij wegtrekt, het moment van de aanbeet. Dat is magisch, de adrenaline die je dan voelt, dat is zó lekker. En soms

Sjors Milden

‘Twee dikke, dooie maden, dan netjes liften en schuin ingooien, dat maakt het verschil’

heb je echt een gevecht, je denkt nergens anders meer aan, niet aan de vaatwasser die je uit moet ruimen of aan wat dan ook. Je bent even helemaal los van de wereld, één met de natuur. Dat is kicken gewoon, echt lekker.’

‘Frequentie,’ antwoordt Groot na enige nadenken op de vraag waarom ze er zo goed in is. ‘Je kunt het eigenlijk vergelijken met radio. Als je niet de juiste frequentie hebt, dan kom je niet op 538 of 100% NL uit. Vissen is de juiste frequentie zoeken, ritme vinden, en alles staat of valt met je motoriek, met je handelingssnelheid, het juiste bijvoeren op het juiste moment.’ Dan vangt ook Groot haar eerste: een ‘blikje’, een kleine brasem – zo’n 200 of 250 gram, schat ze. ‘Mooi visje, niks mis mee.’ Fotograaf Counet loopt voorzichtig tussen de hengels door. ‘Kun je hem met twee

handen vasthouden of is dat onnatuurlijk?’ In een oogwenk wordt met een oranje plastic stokje (de hakensteker) het haakje uit de bek verwijderd. De vis gaat in het leefnet, in het water, zodat de vangst na afloop kan worden gewogen én teruggegooid. De tijden zijn veranderd. ‘Vissen voor de pot’ heeft plaatsgemaakt voor ‘catch en release’.

‘Als ik vis wil eten, ga ik wel naar de winkel.’ En een vis doodmaken en louter als trofee mee naar huis nemen, dat kan echt niet meer. Ja, mensen beginnen weleens over dierenleed, zegt Groot. ‘Maar onze materialen zijn echt zo diervriendelijk mogelijk en je moet bedenken dat vissen ook kreeftjes en slakjes eten. Die moeten ze ook kapotmaken en die zijn ook scherp. Daar zijn die vissenbekken aan gewend.’

Cutie pie

Twee jongens in een speedbootje komen in razende vaart voorbij. Ze hebben er duidelijk lol in, vissertje pesten, de voorzijde komt telkens met een klap neer. Maakt niet uit, zegt Groot, die vissen zijn die bootjes gewend. Praten daarentegen kan wel een negatief effect hebben. ‘Vissen voelen die trillingen, en dan denken ze: dit is niet natuurlijk, wegwezen.’

Sportvissen is niet zomaar een hengeltje uitgooien, aldus Groot. ‘Het is het juiste haakje, de juiste lijndikte, het juiste dobbertje, hoe je het aasje in het water laat zakken, zoals een insect onder water beweegt als hij uit de lucht is gevallen, heel langzaam, dan denkt die vis: ha, interessant.’ Je moet uitvinden waar ze trek in hebben en hoeveel trek ze hebben. Wat wil de vis, dat is de vraag. Groot: ‘Je moet eigenlijk een beetje denken als een vis.’ Tegen Counet: ‘Moet ik lachen? Als je iets wil moet je het zeggen, hè?’

Counet: ‘Ik ben aan het observeren.’

Een uur gaat voorbij. Vanuit de verte komt een sleepboot naderbij, achter zich aan een schip met daarop drie enorme tanks. ‘Zo’n speedbootje is geen probleem, maar dit helpt niet,’ zegt Groot. Prompt heeft ze weer beet. Een snoekbaarsje, een paar centimeter groot. ‘Oh, zo klein, wat schattig! Echt een cutie pie.’

Counet vraagt of Groot het visje nog even vast kan houden, het licht valt mooi.

Groot: ‘Zo goed?’

Counet: ‘Iets draaien nog, ja.’

Groot: ‘Tijd is vis, dat is echt zo.’

Counet: ‘Tijd is vis?’

Anja Groot

‘Een leven zonder vissen? Daar kan ik me niets bij voorstellen: vissen is mijn identiteit: Anja Groot is vissen’

Groot: ‘Ja, mijn haakje ligt nu niet in het water en dat betekent: geen vis.’

Focus

Vissen is ritme, is de juiste frequentie. Zit je net naast 538, dan heb je niet een beetje 538, dan heb je niks. Het moet allemaal precies kloppen. Maar van ritme en frequentie kan hier vandaag toch geen sprake zijn, met die medialui om haar heen.

Het snoekbaarsje moet terug, het is te klein. Zo’n klein visje is sowieso een slecht teken. ‘Waarom? Dat zegt mijn vissersgevoel, dan zit er geen andere vis.’ Ze brengt nieuw aas aan, een ‘cocktailtje’ van drie verschillende maden. ‘Je moet ze wel een beetje verwennen.’ Sven Boon is ondertussen aan het volgende itempje begonnen. Milden: ‘Het is nu echt een beetje ingekakt.’ Boon: ‘En ga je nu iets veranderen?’ Milden: ‘Twee dikke, dooie maden, dan netjes liften en schuin ingooien, dat maakt het verschil. En vooral: bezig blijven. Die vis komt uiteindelijk wel. Tenminste, dat hoop ik toch.’

‘Cut.’

Tijd om te eten: bruine kadetjes, soep. Groot warmt haar handen aan de soepbeker, handen die in de loop van de afgelopen uren steeds blauwer zijn geworden, viezer ook, onvermijdelijk met al die aarde en wormen. Ze neemt een hap van het bolletje, legt het dan terug op het ‘visplateau’, op een centimeter van de klaarliggende maden. Lachend: ‘Nou ja, ik leg het er niet bovenop natuurlijk.’

Verder weer. Uitgooien. Aanslaan. Met een bamboehengeltje en gezellig biertje erbij aan de waterkant heeft dit niets te maken. Dit is topsport. ‘Vijf uur lang focussen op dat ene oranje puntje daar ver weg in dat glinsterende water vereist opperste concentratie.’ Het vereist ook kracht. ‘Ik heb tijdens een wedstrijd in Hongarije eens

300 vissen gevangen: hup dobbertje in het water, boem: aanslaan, hup, vis vangen, hup, weer inzetten, en dat dan vier uur lang. Zonder krachtsporttraining gaat dat niet, dan verzuur je en kun je je hengel niet meer vasthouden.’ Het is topsport, het gaat om hoeveel je vangt, om winnen. Maar dat is niet het hele verhaal.

‘Een brasem, 800 gram denk ik.’ De vis ligt heel kalm in de hand van Groot, hij lijkt bijna op zijn gemak. ‘Kijk toch, die blauwe gloed, die tekening, dit is echt een hele mooie.’ Haar vrije hand beroert de schubbenhuid, strelend bijna. ‘Onlangs ving ik een karper van 27 kilo, een enorm apparaat, maar ik ving er ook een van nog geen kilo, en die had zó’n mooi schubbenpatroon, daar geniet ik dan toch meer van.’ Counet heeft een staande lamp opgesteld en zoekt positie. Een cameradrone gaat de

lucht in – Boon: ‘Ja, een paar sfeerbeeldjes, toch?’ – om het gezelschap aan de waterkant te filmen, evenals de eindeloze polder achter ons en het reclamebord op het erf van Natuurboerderij Hardebol: ‘Viswormen te koop.’

De lijn uitgooien, binnenhalen, aas aanbrenge, maden prikken, terug in het water, wachten, opnieuw, en weer opnieuw. ‘Koude handen, ja,’ zegt Groot. ‘Dit is afzien, maar ook het mooiste wat er is. Een leven zonder vissen? Nee, daar kan ik me niets bij voorstellen: vissen is mijn identiteit: Anja Groot is vissen.’

Een paar dagen later. Nee, de wedstrijd wonnen ze niet. Lachend: ‘Maar een mooie visdag, dat was het zeker.’ ■

Vis tv wordt dagelijks (behalve zaterdag) om 9.30 uur herhaald op RTL 7.

